

Agatha
CHRISTIE

A REJTÉLYEK
NAGYASSZONYA

S U S A N N E L I E D E R

Agatha
CHRISTIE

A REJTÉLYEK
NAGYASSZONYA

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Susanne Lieder: *Agatha Christie* –
In der Liebe sucht sie nach Hoffnung, mit ihren Krimis erobert sie die Welt
Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2024

FORDÍTOTTA
Csősz Róbert

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓTERV ÉS GRAFIKA
Bürosüd
www.buerosued.de

ISBN 978-963-636-358-1

Minden jog fenntartva

© Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2024
(Published with Aufbau Taschenbuch; „Aufbau Taschenbuch”
is a trademark of Aufbau Verlage GmbH & Co. KG)

© Kossuth Kiadó 2024

© Hungarian translation Csősz Róbert 2024
Borítókép © GLIX/ARCHIVIO GBB

Csodálatos ügynökömnek

„Lucrezia Borgia óta egyetlen nő
sem ölt meg annyi embert, mint én,
igaz, én ezt az írógéppemmel tettem.”

– AGATHA CHRISTIE

Ashfield-ház, Torquay, 1926 nyara

Agatha a padlón ült a szülői ház nappalijában, körülötte ládák, bőröndök, kalapdobozok és ékszeres skatulyák. Egyik-másik már üres volt, de a többi még várta, hogy átnézze, és alaposan megvizsgálja őket. Aztán majd eldönti, melyiket akarja megtartani vagy éppen elajándékozni közülük.

Agatha ebben a házban nőtt fel. A szülei a nővére születése után költöztek ide, és az évek során egyre több dolgot gyűjtöttek össze. Annyi holmijuk volt, hogy Agatha néhány nappal ezelőtt, a megérkezése után szobáról szobára járva azon töprengett, hogy a csudába kezdjen hozzá az átnézésükhöz.

Az édesanyja tavasszal meghalt, ami teljesen kihúzta a lába alól a talajt. Belé fojtotta a szót – a szó szoros értelmében –, és eleinte teljesen megbénította. Hosszú órákon és napokon át csak ült egy helyben, némán maga elé meredve. Az élet persze megy majd tovább, ez

természetes, hiszen mindig azt teszi, csak az a kérdés, hogy hogyan.

Agatha lomhán feltápászkodott, és körbejárta a szobát. A függönyöket félig behúzták, a porszemek kecses táncot lejtettek a beszűrődő napfényben. Korábban megmosolyogta volna a látványt, és kinyújtotta volna a kezét, mintha elkaphatná, és egy pillanatra a markában tarthatná a fényt.

Az ablakhoz lépett, és keresztbe font karral a kertet nézte. Mint valami ködfátylon át, látta, ahogy a rézbükk ágai lágyan ringatóznak a szélben, az egyik ágra leszáll egy feketerigó, és tollászkodni kezd. A rózsabokrok elhervadt virágai arról tanúskodtak, hogy az anyja egy ideje már képtelen volt gondozni őket.

„A kert olyan egy angol ember számára, mint egy vállalkozás számára a cégér – mondogatta egykor az anyja. – Vagy mint a sütemény a délutáni teánál.”

Hogy megadta a módját az anyja a teázásnak!

Milyen csodás volt itt ülni a kanapén, és teázgatni vele...
– gondolta Agatha, és elfojtotta magában a késztetést, hogy világgá kiáltsa a fájdalmát. Semmit sem segítene, és különben is, ezt már régen megtette.

Újra végigment a szobán, és közben maga elé képzelte, milyen volt a helyiség egykor. Amikor kislány volt, és a világa csupán játékokból és tervekből állt. Tervekből, amelyek mindig csak a következő napra vonatkoztak. Például, hogy elmenjen-e az erdőbe móku-

sokat keresni, vagy inkább a kőfalon egyensúlyozva várja meg, amíg előbukkan egy kis gyík.

Az apja az ötödik születésnapjára egy kutyát, egy yorkshire terriert ajándékozott neki. Tony egyfolytában ott volt a nyomában.

„De nem szabad nagyon elkényeztetned! – szólt rá az apja. – Tudnia kell, hol vannak a határok. Ki kell jelölnöd számára a határokat.”

Agatha ünnepélyesen megfogadta, hogy megszívleli a tanácsot.

Látta maga előtt, ahogy az apja ott ül az ablak melletti fotelben, előtte a nyitott újság.

„Ülj le mellém, Agatha. Felolvasok neked egy cikket.”

Látta maga előtt, ahogy a testvérei tombolva rohanganak a szobában, és majdnem felborítják a kis dohányzóasztalt. Mögöttük, szorosan a nyomukban Nursie, a dadus.

„Ha egyszer elkaplak benneteket! Vigyázzatok a vázára! Vigyázzatok már, az ég szerelmére!”

Az emlékek még mindig olyan elevenen éltek benne, és annyira elszomorították Agathát, hogy inkább kiment a nappaliból, és átment a konyhába teát főzni.

„Egy jó tea mindig segít – visszhangoztak a fülében Nursie szavai. – Ha fáj a hasad, vagy ha lehorzoltad a térdedet, sőt még a szomorúság ellen is jó.”

Miközben a vízforraló zörgött és sziszegett, Agatha dermedt arckifejezéssel állt előtte, és olyan erővel szorította össze a fogait, hogy sajogni kezdett az állkapcsa.

Amikor az edény füttyülni kezdett, Agatha átöntötte a gőzölgő vizet a kannába. A könnyek elhomályosították a tekintetét, miközben határozottan megköszörülte a torkát.

Hagyd abba a siránkozást! Úgysem segít semmit!

Csak most vette észre, hogy elfelejtette a kannába tenni a tealeveleket.

Csendben zokogva levetette magát az egyik székre, és a kezébe temette az arcát.

A mindenit neki, még alig harminchat éves, és úgy érzi magát, mint egy vénasszony. Zavarodott, feledékeny, és a kimerültségtől alig tud megállni a lábán.

Az élet megy tovább, Agatha, de hát ezt te is tudod. Fel a fejjel, nézz előre! Mindig csak előre!

Megitta a teáját, és amikor lement a nap, ruhástul lefeküdt a régi ágyára, és felidézte az édesanyja arcát. Mi lesz, ha egy nap majd elfelejti?

Agatha tizenegy éves volt, amikor az apja meghalt. Ezzel nemcsak az addigi gondtalan gyermekora ért hirtelen véget, de az egész élete megváltozott. Anyagi nehézségeik már évekkorábban elkezdődtek. Az apja jómódú családból származott, és mindig megvolt a biztos jövedelme, anélkül hogy akár a kisujját is meg kellett volna mozdítania. Az egyik vagyonkezelője, aki mindvégig támogatta és gondoskodott róla, hogy csa-

ládjával gondtalan életet élhessen, meghalt, a másik pedig súlyosan megbetegedett. Ráadásul az is nyilvánvaló volt, hogy a „segítői” a saját zsebükre dolgoztak. Agatha apja ezt súlyos megrázkódtatásként élte meg. Amilyen kiválóan értett a semmittevéshez, annyira nem volt érzéke az apja üzletéhez, amelynek a jólétét köszönhette. Az évek során számtalan olajfestményt és értékes, ropant ízléses bútordarabot vásárolt, amelyeket most szép sorban kénytelenek voltak eladni.

Ha összehúzzák a nadrágszíjat, remélhetőleg meg tudnak majd élni.

De nem is a bútorok és festmények elvesztése szomorította el Agathát, hanem az, hogy az apja szótlanná és betegessé vált. Agatha sziporkázó, gondtalan férfinak ismerte az apját, aki reggelente kocsiba ült, és elhajtott otthonról a klubjába, hogy aztán este jó hangulatban térjen haza.

A spórolás viszont nem segített, ezért a szülei végül úgy döntöttek, hogy a személyzettel együtt kiadják az ashfieldi házukat, és egy időre Franciaországba költöznek, ahol valamivel olcsóbb volt az élet.

Agatha számára a szülei házassága olyan volt, akár egy csodálatos ékszer, amelyet csak némán és örvendezve csodálunk. Az apja és az anyja őszintén szerették egymást, finoman és gyengéden viselkedtek, mintha egymás jelenlétében még a hangjukat sem merték volna felemelni. Agatha kislány korától tudta, hogy egyszer majd ő is szeretne egy ilyen ékszert. Zongora-

művész vagy énekesnő akart lenni, de leginkább egy boldog házasságra vágyott.

Franciaországban egy orvos kétszer is megvizsgálta az édesapját, és végül megállapította, hogy beteg a veséje. Visszatértek hát Angliába, de ott sem javult a helyzet, úgyhogy az apja rábízta magát a házi orvosára, aki azonban mást állapított meg, így további orvosokhoz, úgynevezett specialistákhoz fordultak tanácsért. Mindegyikük más diagnózist állított fel, és mindegyikük meg volt győződve, hogy az övé a helyes. Végül már nem tudták, milyen betegségben szenved.

Közben az apja egyre gyengébb lett, állandó légszomjjal küzdött.

Agatha vele együtt szenvedett, és az édesanyjával, aki egy pillanatra sem akarta magára hagyni a férjét. Agatha korábban még sohasem látta ennyire csüggedtnek és ilyen levertnek az édesanyját.

Ráadásul az anyagi gondjaik sem enyhültek. Az apja néhány New York-i házat is örökölt, melyeket aztán bérbe adtak, de gyakorlatilag ezek sem jövedelmeztek semmit.

A teljesen legyengült édesapja egyszer megfázott, és a megfázásból tüdőgyulladás lett.

Agatha nyugtalanul és rosszat sejtve bolyongott a házban. Az imádott apja meg fog halni? Örökre el fogja hagyni...?

Amikor felért a lépcsőn, látta, ahogy az édesanyja zokogva kirohan a hálószobából, majd eltűnik a szomszéd

szobában. A kulcs elfordult a zárban, Agatha meg ott állt dermedten, a szíve a torkában dobogott, a vére tengeri viharként zúgott a fülében.

Az apja meghalt. Már azelőtt tudta, hogy bárki elmondta volna neki.

Ezen a napon a gyermekkorra egy csapásra véget ért.

Ezután egyedül éltek az anyjával és néhány szolgálóval Ashfieldben. Néha rátört a félelem, hogy az édesanyját is elveszítheti, de megpróbálta eltitkolni az érzéseit, mert nem akart még nagyobb fájdalmat okozni neki.

Sikerült néhány órát aludnia, de amikor fel akart kelni, a lába sehogy sem akart engedelmeskedni. Korábban még soha nem érezte magát ilyen nyomorultul, ennyire betegnek. Agatha erős személyiség volt, sohasem finnyáskodott vagy nyafogott. Most viszont úgy érezte, hogy komolyan meg fog betegedni, vagy talán már beteg is. Nem volt éhes, de étvágya sem volt. Mikor evett utoljára? Nem emlékezett rá.

Ahogy az elmúlt napokban oly sokszor, Agatha most is nyugtalanul bolyongott a házban. Az egyik szobában a kezébe akadt egy boríték néhány ötfontos bankjeggyel, aztán egy harisnyába csomagolva megtalálta a nagymamája gyémántbrossát. Meglepődve, és most már célirányosan folytatta a kutatást: az ágy alatt,

a ruhásszekrény leghátsó szegletében, a szekrény tetején, majd a szekrény alatt – utóbbihoz hasra feküdt, és kinyújtott karral kotorászott a sötétben –, és végül egy meglazult padlódeszka alatt. Ki tudja, mit rejthetett még el a nagymamája? – Agathának ugyanis szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy ő a tettes.

Ott hasalt a szőnyegen lehunyt szemmel, aztán néhány perc múlva ismét felállt.

Úgy döntött, elmegy kocsikázni egy kicsit, hátha sikerül egy rövid időre elterelni a gondolatait.

Nem sokkal később, útra készen, megállt a kocsija előtt, amelyet az út mellett parkolt le. Megsimogatta a motorháztetőt, amely gyönyörűen csillogott a napfényben – az autót ő vette, magát ajándékozta meg vele.

Az ég szinte teljesen felhőtlen volt, a madarak csicse-regtek, a levegőt a tenger, édes virágok és érett cseresznyék illata töltötte be.

Torquay egy szép kisváros volt a dél-angliai partvidéken. Az enyhe éghajlatú üdülőhelyet nagyon kedvelték a turisták, akik gyakran sétálgattak a tengerparton, a kellemes, langyos szélben. A helyiek szépen gondozták a kertjeiket – némelyik egészen apró volt csupán, mások akkorák, akár egy park; többnyire sövényvel vették körül, de néhányukat kőfalak védték, amelyeken azonban könnyedén át lehetett mászni, és vakmerően lehetett rajtuk egyensúlyozni.

Agatha egy pillanatra visszarepült a gyerekkorába. Mennyit veszekedett vele az anyja, amikor megcsúszott a mohával borított köveken, és lehorzsolta a térdét...

Egy idős házaspár sétált el mellette, barátságosan ráköszöntek, és továbbsétáltak.

Turisták, élvezik az életet, a nyarat, az együttlétet – villant át az agyán.

Hangosan felsóhajtott.

Elég az önsanyargatásból! – utasította magát, majd megrázta a fejét, és lehajolt a kézi kurbliért. A gyermeki öröm gyorsan múló érzése kerítette hatalmába, amikor a kocsikázásra és a vad száguldozásra gondolt.

Ez az érzés aztán ugyanolyan gyorsan el is múlt, ahogyan jött, és Agatha elszégyellte magát, hogy egyáltalán ilyesmi járt a fejében.

Hogyan érezhet bármiféle boldogságot, amikor éppen gyászol?

Megtekerte a kurbli, és csak tekerte, tekerte. Aztán újból.

A motor nem indult be. Agatha nyújtózkodott egy nagyot, és újból nekilátott.

Te átkozott kocsi! Lennél szíves végre beindulni?!

De az meg se mozdult. Könnybe lábadt a szeme, és zavarában azon tűnődött, milyen feldúlt lelkiállapotban van.

Felkapta a kézitáskáját, amelyet letett a motorház-tetőre, a mellkasához szorította, és visszabotorkált a házba. Kinyitotta az ajtót, és döbbsenten, levegő után

kapkodva megállt az előszobában. Csak akkor vette észre, hogy sír, amikor hangosan felzokogott. Rázkódott a válla, berohant a nappaliba, és levetette magát a kanapéra.

Egyszer csak felült, kifújta az orrát, és rossz érzés kerítette hatalmába attól, hogy milyen gondolatok kavarnak a fejében. Inkább ijesztő és mélységesen nyugtalanító volt. Vajon kezdi elveszteni az eszét?

Sírva fakad, mert nem indul be az autója – ez azért mégiscsak arra utal, hogy valami nagyon nincs rendben vele.

Felkapott egy párnát, és magához szorította. Bármit megadna azért, ha még egyszer elmondhatná az édesanyjának, mennyire szerette, és mennyire hiányzik neki.

De be kell érnie az emlékeivel. Ez volt minden, ami je maradt.

I.

1908-1910
Az utazás évei

1.

Párizs

Agatha a zongoraszéken ült, a keze a billentyűkön, a szeme lehunyva. A háta már sajgott, annyira megfeszítette.

Összpontosíts!

Kétszer-háromszor már így is megtorpant, mert rossz billentyűt ütött le, és legszívesebben a föld alá bújt volna szégyenében. Újból belekezdett, de rögtön tudta, hogy ismét elvétette.

Aggódva jobbra pillantott, ahol Madame Legrand, a zongoratanára állt aggasztóan komor arccal és szigorúan összepréselt szájjal.

Kiverte a verejték. Szénné égette magát, ráadásul nem is először. Pedig egy nappal korábban még hibátlanul el tudta játszani Beethoven *Patetikus szonátáját*, bár nem volt egyszerű, de végül csak sikerült. Talán be kellene látnia végre, bármennyire szeretne is zongoraművész lenni, a játékát legfeljebb tűrhetőnek lehet nevezni.

Az meg aztán különösen szörnyű volt, amikor közönség előtt kellett játszania. Ilyenkor olyan merevvé és mozgathatatlaná vált az összes ujja, mintha nem is az övéi lettek volna, és képtelen volt egy épkézláb daltalant végigjátszani velük.

– Mademoiselle Miller. – Madame Legrand a torkát köszörülte. – Talán jobb lenne, ha abba hagynánk mára. – A következő sóhaj világossá tette, hogy teljesen reménytelen eset. – Azt javaslom, hogy az édesanyjával utazzanak vissza Angliába.

Agatha, mielőtt még elbőgte volna magát, felpattant, és az ajtóhoz rohant. Csak ekkor ébredt rá, hogy álmodik...

Egy megkönnyebbült sóhajjal felült az ágyában. A párnája nedves volt, valószínűleg nem a könnyeitől, hanem az izzadságtól.

– Hála istennek, csak álmodtam az egészet... – motyogta, és visszahanyatlott a párnájára.

Tizenöt éves volt, amikor az anyjával Párizsba jöttek, hogy beköltözzön egy lányoknak fenntartott internátusba. Ennek már majdnem három éve, szeptemberben betöltötte a tizennyolcadik életévét.

Az internátus, ahová a nővére, Madge is járt, időközben igencsak megváltozott.

– Elindult lefelé a lejtőn – állapította meg az anyja, és Agatha sejtette, hogy ez mit jelentett: az anyja már kinézett egy új internátust számára, és ha a fejébe vett valamit, akkor annak így vagy úgy, de rögtön nekilátott.

A kiábrándultság és a csalódások a legkevésbé sem rémisztették el, szélsébesen új terveket kovácsolt.

Agatha imádott metrózni, buszozni és a virágpiaccon mászkálni. Nem egyedül, persze, ez magától értődött, hanem mindig egy idősebb hölgy kíséretében, akit Madame Legrand vagy az édesanyja fogadott fel mellé. Egy fiatal hölgynek nem volt szabad egyedül kószálnia Párizsban, és ezt Agatha természetesen már régen megtanulta: az rossz fényt vetne a neveltetésére, ráadásul illetlen gondolatokra ragadtatná az uraságokat.

Odahaza, Angliában egy kicsit lazábban viszonyultak az ilyesmihez.

Agatha tudta, hogy előbb vagy utóbb férjet kell keresnie magának, ugyanakkor nem igazán lelkesedett a dologért, mert még nem találkozott olyan férfival, akibe bele tudott volna szeretni. De ami egyelőre még nincs, az attól még valóra válhat.

Szenvedélyesen imádott múzeumba, színházba és operába járni, szivacsként szívott magába mindenféle tudást. Egészen addig, amíg az öntörvényű anyja, ahogy attól Agatha tartott, be nem jelentette, hogy ideje internátust váltani.

– Mint mondtam, Agatha, az internátusod minősége elindult lefelé a lejtőn, és én azt szeretném, ha megfelelő oktatásban részesülnél.

Így került Agatha Ms. Drydenhez, akinek tizenkét lány volt a gondjaira bízva: angolok, amerikaiak és

természetesen franciák. Agathának tetszett az új inter-nátus. Élvezte a tanórákat, már csak azért is, mert a fő hangsúly a zenén volt. Mivel Angliában nem járt iskolába, és csak az édesanyja taníttatta otthon, nagyon élvezte az együttlétet az osztálytársnőivel. A csevegést, a kuncogást, a bolondozást, meg a pusmogást a csinos fiatal fiúkról.

Esténként, már az ágyban fekvve, Agatha arról győzködte magát, hogy talán mégis sikerül legalább elfogadhatónak mondható zongoraművésszé válnia, de a szíve mélyén már nem nagyon hitt benne.

Agatha énekelni is imádott, ezért énekórákat is vett Monsieur Bouétól, egy szép bariton hangú operaénekestől. Monsieur Boué egy többemeletes, felvonó nélküli házban lakott. Angliában Agatha sokat golfozott, krikettezett, teniszezett, emellett lovagolt és lelkesen görkorcsolyázott, így aztán hozzászokott a testmozgáshoz, de az ötemeletnyi lépcsőzés azért feladta a leckét. Zihálva és levegő után kapkodva érkezett meg Monsieur Bouéhoz.

A férfi az együttérzés legkisebb jele nélkül végignézett rajta, és azt mondta, először is ne játssza így meg magát, másodsor meg nem csoda, hogy így zihál, mivel teljesen rossz a légzése.

Hogy lehet rosszul lélegezni? Ez hatalmas rejtély volt Agatha számára, de nem akarta felbosszantani a férfit.

Monsieur Boué megkocogtatta a lapockáit, és ráparancsolt, hogy vegyen egy nagy levegőt. A lány megtette, a férfi pedig elsietett egy mérőszalagért, amelyet a lány felsőteste köré tekert, ahol a rekeszizma volt.

– És most lélegezzen jó nagyokat, Mademoiselle. Te jószágos ég, ne így! Mit csinál maga?

– Levegőt veszek.

– Rosszul csinálja, nagyon rosszul csinálja! – A férfi a fejét rázta, majd hitetlenkedve felsóhajtott, és megmutatta neki, hogyan kell lélegezni. – Agatha kis híján elvagyorodott, de az utolsó pillanatban sikerült elrejtetnie a mosolyát. – Az éneklés légzés kérdése. Próbálja meg még egyszer, Mademoiselle, csak abba ne hagyja nekem!

– Soha nem hagynám abba a légzést – felelte Agatha, amire a férfi egy szigorú pillantással válaszolt.

– A szabályos légzés komoly dolog, Mademoiselle. Hogyan akar énekelni, ha nem képes helyesen lélegezni?

– Hát...

Monsieur Boué csettintett a nyelvével, és az emelkedő és süllyedő mérőszalagra nézett, majd végül bólintott.

– Így már jobb.

A hangja „egészen elfogadható”, állapította meg Monsieur Boué, de végül azt tanácsolta, hogy a mezzo-

szopránnal próbálkozzon, mert azzal fejlesztheti legjobban a középső hangterjedelmét. Miközben Agatha énekelt, a férfi keresztbe font karral járkált körülötte, az állát a jobb kezére támasztva, és magában motyogott.

– Mióta van itt Párizsban, Mademoiselle?

– Két éve, Monsieur.

– Egész jól beszél franciául.

– *Merci*.

Bárcsak a nyelvtana is ilyen jó lenne! De az sajnos még elég sok kívánnivalót hagyott maga után. Agatha hallás után tanulta a nyelvet, és egészen ügyesen csinálta. De ha le kellett írnia, amit hallott, akkor a papírra vetett szavai szinte örületbe kergették a tanárait.

– Nem *autel*, Mademoiselle, hanem *hôtel* – szólt rá a tanára például. – És nem a hitéről van szó, hanem sült májról. *Foie*, Mademoiselle, nem *foi*.

– De hát ezek teljesen ugyanúgy hangoznak, és gondoltam... – De teljesen mindegy volt, hogy mit gondolt, továbbra is összekeverte a hasonló hangzású szavakat.

– Akkor még egyszer előlről! – parancsolta Monsieur Boué, és megállt előtte. – És jó nagyra nyissa ki a száját. Nagyobbra!

Ha még mélyebben belenéz a torkomba, akkor meglátja, hogy mit ettem ebédre – gondolta Agatha, és mindjárt félre is nyelt, annyira kellett nevetnie.

A férfi kérdőn és kissé felháborodottan nézett rá, mintha a legnagyobb jóakarattal sem érthetné meg, mi lehet olyan vicces.

– *Pardon* – mondta Agatha, és megköszörülte a torkát.

– *Csitt!* – A férfi ismét csóválni kezdte a fejét.

Estére megfájdul a nyaka – villant át Agatha agyán, és a rekeszizmát ismét csiklandozni kezdte valami.

– Maga énekesnő szeretne lenni? – kérdezte az énektanár hirtelen.

– *Oui*. Vagy zongorista. Vagy mindkettő.

– Vagy úgy. – A férfi egyenesen a szemébe nézett. – Na, majd meglátjuk.

Agatha lopva a kandalló órájára pillantott. Itt a teázás ideje.

– Mademoiselle?

– *Pardon*. – Egy csodálatosan forró, élénkítő tea, hozzá egy-két pogácsa vagy néhány gyömbéres keksz. A gyomra korgott, és Agatha elnyomott egy sóhajt.

Később, amikor becsukta maga mögött az ajtót, szörnyű honvággy tört rá. Szeretett Franciaországban élni, de Franciaország mégsem Anglia. Ráadásul fájó érzés volt, hogy közben egyre távolabb került élete legnagyobb álmától, hogy egy napon híres zenész váljon belőle.

Fáradhatatlanul folytatta a tanulást, és sokat fejlődött, miközben élvezte az életet. És ugyanilyen fáradhatatlanul küzdött a honvágya ellen. Egyszer véletlenül

meghallotta, ahogy három osztálytársnője éppen róla beszélgetett.

– Olyan csodálatosan hóbortos, nem gondoljátok? De nagyon kedves.

Hóbortos? – gondolta magában csodálkozva Agatha. Mi olyan hóbortos rajta?

A *Comédie Française* színtársulatának tagjai eljöttek az internátusukba, és előadásokat tartottak, például Molière-ről, a konzervatórium énekesei meg koncerteket adtak nekik. Csodálatos volt, és Agatha mindig a legelső sorban ült, és ő tapsolt a lehangosabban. A tanárnője, Madame Legrand, olykor rosszállóan ránézett, Agatha pedig úgy tett, mintha semmit sem venne észre az egészről.

– Meg kell tanulnia uralkodni az érzelmeim – mondogatta neki a nő.

Néha esti programként az ifjú diáklányok megtekintették a *Comédie Française* előadásait, és Agatha az izgatótságtól még a lélegzetét is visszafojtotta, amikor a híres Sarah Bernhardt a színpadra lépett. Agatha egészen másnak képzelte a színésznőt, és odasúgta a mellette ülő Marie-nak:

– Bevallom, egy kissé csalódott vagyok.

– Miért?

– Olyan... öreg.

Ebben igaza is volt, ugyanakkor Sarah Bernhardt méltóságot és eleganciát sugárzott.

Ms. Dryden színjátszó kurzust szervezett a diákoknak, amelyre Agatha is lelkesen eljárt, és különösen a tragikus hősnők szerepeit élvezte. Mindent beleadott, kieresztette a hangját, miközben színpadiasan gesztikulált.

– Ez igazán szép volt, Mademoiselle – jegyezte meg Ms. Dryden utólag. – De a kevesebb néha több.

Agatha egy ideje már Monsieur Fürsterhez járt zongoraórákra, aki nem francia volt, hanem osztrák.

Monsieur Fürster jó tanár volt, bár rendkívül szigorú, szinte már félelmetesen szigorú. Miközben Agatha játszott, a tanár fel-alá járkált a szobában, belenézett a szobanövények cserepeibe, minden egyes levelet külön megvizsgált, közben bólogatott, vagy éppen a fejét ingatta, ha elfelejtette megöntözni egyiket-másikat, majd továbbsétált, levett egy könyvet a polcról, és kinyitotta. Belelapozott, motyogott valamit, aztán becsukta a könyvet, és visszatette a helyére.

Agatha eleinte azt hitte, hogy oda sem figyel rá.

Minek vállal tanítványokat, ha egyáltalán nem is érdeklő a játékok? Csak a pénz miatt?

De amikor leütött egy rossz hangot, a tanár hirtelen ott termett mellette, és rácsapott a zongora fedelére, mire a lány ijedten elkapta a kezét a billentyűkről.

– Mademoiselle! – kiáltott fel elképedve Monsieur Fürster. – Ez meg mi volt?

– *Pardon, Monsieur* – válaszolta Agatha halkán, és szégyenkezve lesütötte a szemét.

– *Pardon?* – horkant fel a zongoratanár. – Ennyivel nem lehet elintézni egy ekkora hibát, Mademoiselle! Maga most engem akar megsérteni, vagy egyenesen Chopint?

– Dehogy, egyáltalán nem állt szándékom...

– *Mon dieu!** – Monsieur Fürster képtelen volt megnyugodni, mintha személyes sértésnek vett volna minden félreütött hangot.

De idővel Agatha hozzászokott a furcsa dühkitöréseihez, és megértette, hogy Chopin feltétlen imádata az oka mindennek. Minden félreütött hang tördöfés volt Monsieur Fürster lelkének.

– Ne csak a kezével játsszon, Mademoiselle – mondta egyszer Monsieur Fürster a zongora mellett állva, miközben Agatha egyik keringőjét hallgatta. – Chopint a szívével kell játszania.

A tanár lehajtotta a fejét, és Agatha ebben a jóindulat sajátos jelét vélte felfedezni. Monsieur Fürster csücsörített a szájával, és bólintott.

– Ez egészen rendben volt. Akkor most még egyszer előlről az egészet, Mademoiselle Miller.

* Istenem! (*fr.*)